«CRISI... WATH CRISI?»

Raül Garrido
Articulista

A voltes em sembla que la capacitat humana per fer coses fora del sentit comú i desenvolupar situacions sense lògica supera el millor dels guions, i el que estem vivint a casa nostra, amb el tema dels canals d'Empuriabrava i Santa Margarita, fa que vist des de la perspectiva de l'afectat sembli el guió d'una pel·lícula de por i des de la del forà, una d'humor absurd, d'aquelles que ningú entén.

Si no, com s'explica que en plena crisi econòmica, on una de les poques fons d'ingressos que ens pots salvar a tots és el turisme, es posi en marxa una Llei, dormida durant vint anys, on diu que la gent que ha comprat un amarratge (amb escriptura notarial i pagant IBI), la gent que ha comprat un terreny i l'ha buidat (amb permís d'obres i inscrit al Registre de la Propietat) o fins i tot la gent que només té un terreny amb la seva caseta; li diguin que, d'un dia per l'altre, aquesta propietat ja no és seva, totalment o parcialment, sense expropiació pagada, ni cap compensació i que, malgrat que possiblement li deixin utilitzar, haurà de pagar unes taxes i no podrà deixar-ho en herència als seus néts.

Per fer un tràiler d'aquesta pel·lícula a la gent que ho veu des de fora (els de l'humor absurd), hem d'explicar que una Llei de 1988 diu que ningú pot ser propietari de l'aigua del mar, cosa que es pot considerar lògica, excepte si es dóna el cas d'algú que compra un terreny a la vora d'un canal artificial i, voluntàriament, previ projecte i permís d'obres, excava en el seu propi terreny per permetre que aquesta aigua entri a casa seva.

Per posar un exemple: tots estem d'acord que els carrers són públics i que quan hi aparquem el cotxe estem ocupant un lloc que no ens pertany, (encara que haguem posat la moneda al parquímetre), però si ens construïm un garatge a casa nostra (amb tots els permisos i guals) ningú ens hauria de venir a dir, en el futur, que aquest tros de terreny ja no ens pertany només pel fet que està connectat amb el carrer (només faltaria!). Però no és solament això, sinó que, a més, la Llei diu que s'ha de deixar un pas de sis metres entre la parcel·la i el canal (i en el cas de Santa Margarida, en alguns llocs, 20 metres o, fins i tot, més).

Tornant al símil dels carrers, seria la vorera, cosa que també semblaria lògica per a les construccions que es facin a partir d'ara, però no en construccions ja consolidades, que a més han estat construïdes en terrenys propis i amb plànols visats per l'Ajuntament. Hi ha cases o parcel·les que si s'han d'enretirar 6 metres (o 20) és com si ho perdessin tot, perquè no són gaire més grans.

Tot això, aplicable a cases i terrenys fets i consolidats abans de la Llei del 1988, en la majoria del casos.

«El tema dels canals d'Empuriabrava i Santa Margarida, fa que vist des de la perspectiva de l'afectat sembli el guió d'una pel·lícula de por i des de la del forà, una d'humor absurd»

No es pensin que es tracta d'una expropiació prèviament acordada i indemnitzada, com ha passat en alguns casos en carrers estrets de pobles i ciutats que han volgut eixamplar les voreres. Tot això és sense cap mena de compensació econòmica.

Si avui dia ja és difícil vendre una parcel·la, una casa o una embarcació, imagini's com ho pot ser a partir d'ara, que han perdut el seu valor en un percentatge altíssim.

La publicitat que això genera (i més que generarà si no es millora aquesta Llei) farà que el futur turista (espectador de primera fila en aquesta pel·lícula) pensi que és millor invertir en altres llocs que posin menys problemes o venir només de visita, dur-se l'entrepà i deixar-nos els menys diners possibles.

On és la Venècia Catalana que hem venut durant dècades? Què se'n farà de la Marina més gran d'Europa? On aniran a parar les empreses i els treballadors que depenen d'aquest turisme per viure?

El sentit comú és el menys comú dels sentits i, aquest cop, els nostres polítics l'han feta grossa, donant, un cop més, una imatge de república bananera, on mostrem al món que tot i tenir tres òrgans de govern, ho fem tan malament que ni per això es posen d'acord.

Davant els mitjans (els càmeres d'aquesta pel·lícula), els espanyols diuen que tenen competència per aplicar la Llei, els catalans diuen que són ells els que la tenen, i els locals donen la raó, primer a uns, després als altres, tot dient que estan al costat del ciutadà (cosa que no té sentit).

ROGER LLEIXÀ

Com els germans Marx, però sense gràcia.

Aquest cop la realitat ho supera tot i es converteix en una pel·lícula (de por o de riure) que sembla ciència-ficció i es fa mereixedora d'un premi especial al festival de Sitges.

Un Malson de Costa Brava Street, escrit un Divendres tretze. Amb tot això no és d'estranyar que quan als governants (directors de la pel·lícula) se'ls pregunti per la situació econòmica actual contestin amb un títol més musical que cinèfil: *Crisi? What crisi?*